

KOMMUNISTISK POLITIK

FRANSK
FORÅR
2006

Nr. 6

10. årg.

2006

17. marts -

30. marts

Støttepris 12 kr.

TEMA: FRANKRIG PÅ BARRIKADERNE

- Rødt fransk forår s. 2 ● Dødsensfarlig s. 3 ● Åbent brev til Enhedslisten s. 4 ●
- Kvindekamp for frihed og ligestilling s. 6 ● Det nye billardbord s. 7 ●
- Danske arbejdslejre i 2006? s. 8 ● Bevæget afsked med Thomas Koppel s. 10 ●
- Noter til Sangen for livet s. 12 ● Ny ungdomsrevolte i Frankrig s. 14 ●
- Til Thomas Koppels minde s. 16 ● Stanken fra svinestien s. 19 ●
- Ytringsfrihed i Danmark s. 21 ● Debat s. 22 ● Hvor er fagbevægelsen s. 24

Rødt fransk forår

KOMMUNISTISK POLITIK

De neokonservative massemedier (og der er stort set ikke andre i Danmark) er ikke meget for at fortælle det – men der er noget i gære i Frankrig. Noget der ligner et rigtig rødt, fransk forår. I februar demonstrerede en halv million unge mod den forhadte højreregering og den ungdoms- og arbejderfjendske CPE-lov, som dramatisk vil forværre jobsikkerheden for unge arbejdere. Den 7. marts demonstrerede over en million på gaderne landet over. De unge organiserede universitets- og gymnasiebesættelser, sit down-aktioner, protester i indkøbscentre. De gjorde protesten synlig og mærkbar over hele landet. En stor del af landets universiteter og højere læreanstalter er besat. Også det prestigefyldte Sorbonne-universitet, hvor den forhadte indenrigsminister Sarkozys politi har brugt tåregas og knipler for at fordrive de studerende.

Den 18. marts er der lagt op til en gigantisk styrkeprøve: en massemobilisering af arbejdere og ungdom over hele landet mod det neoliberal Frankrig for at få forkastet og fjernet CPE-loven.

Der lines op til et større klasseslag i den lange franske historie af klassekamp og revolutioner. Den skærpede situation er opstået efter årelange elevprotester mod nyliberale undervisningsreformer og efter det klare Nej fra venstre til unionsforfatningen sidste år. Og de kommer efter indvandreungdommens slumrevolte i Paris' forstæder i november, der bredte sig over hele landet, og først blev slået ned efter tre uger med massearrestationer og undtagelsestilstand.

Den reaktionære herskende klasse har intet lært. Ligesom dens klassefæller i de øvrige imperialistiske lande fortsætter den nyliberale offensiv i højt tempo. Villepin-regeringen (der efterfulgte Rafferin efter forfatnings-Nej'et) har valgt at udfordre ungdommen på et punkt, hvor det virkelig kan mærkes: adgangen til jobs, til en eksistensløn, til et minimum af jobsikkerhed. Alt det som var den egentlige sociale baggrund for sidste års revolte i slummen, som de forenede fascister og neokonservative i alle unionslandene kaldte religions- og racekrig.

Det er den samme kamp, som fortsætter. Skumrevolten er vokset ind også til den bedst stillede del af ungdommen. De arbejdsløse, de arbejdende og studerende unge gør fælles sag.

Maj-dagene i 1968 står endnu levende i det franske borgerskabs – og i det franske folks – erindring. Studenteroprøret udløste fabriksbesættelser og massestrejker. 10 millioner arbejdere strejkede i 3 uger – og tvang præsident De Gaulle til at gå af. Det diskuteres endnu, om Frankrig stod i en revolutionær situation, der kunne have ført til en socialistisk revolution. De reformistiske partier og det revisionistiske franske kommunistparti spillede en infam rolle som strejkebrydere og revolutionsslukkere. Den er de parat til at gentage i dag, hvis situationen meget mod den herskende klasses vilje eskalerer i den kommende tid.

Indtil videre har der hersket en bred enighed blandt de folkelige kræfter og på venstrefløj om hovedkravet: Stop for CSE-loven, men når det gælder den underliggende dagsorden: at sætte den reaktionære Villepin-regering på porten gennem masseaktioner, så ophører enigheden. Så snart kampen bevæger sig ud over rent legale eller symboliske rammer og sigter på at fremvinge virkelige forandringer, er hele klassesamarbejdsapparatet i sving for at stoppe den.

Det franske borgerskab er fast besluttet på at bremse protestbølgen, før den sætter hele samfundet i drift. Og det herskende europæiske borgerskab har en identisk interesse i at få den stoppet. Det franske revolutionseksempel har det med at sprede sig over hele kontinentet som et signal om, at tiden til fornyede klassekampe er inde. Derfor er tavsheden om de franske begivenheder massiv i medierne.

Hvad der i disse uger sker i Frankrig er af betydning. Det kan være indledningen til den reelle kamp om den kurs, Frankrig og EU følger – og de stærke folkelige flertalskræfter, der overalt ønsker en anden vej. Den franske ungdom på barrikaderne er både arbejdsløseindvandrerungdom, de arbejdende og de progressive unge blandt de studerende. Og de er forbundet med arbejderne, der har protesteret mod pensionstyverier, privatiseringer og sociale forringelser. Det er en stærk kombination. Stærk nok til at vælte regeringer. Og stærk nok til også at vise den vej, som et andre lande med problematiske regeringer, også kan følge. F.eks den herværende fanatisk fundamentalistiske krigsforbryderregering...

Redaktionen 14. marts 2006

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/ Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 280 kr.

År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 24.03.06

Dødsensfarlig

Fogh satte for et par uger siden et nyt angreb ind mod alle, der er imod hans politik. *Enten er man med eller imod*, lyder det igen - stadig mere truende. Det fik i sidste uge Marianne Jelved, lederen af Det Radikale Venstre, til at beskyldte Statsministeren for at være en farlig mand - for Danmark:

"Han stiller sig op som Vorherre, der kommer med bombastiske og kryptiske beskeder til befolkningen, som skaber stor splittelse. Det er dybt beskæmmende for Danmark, at statsministeren agerer så konfrontatorisk og sætter lus i skindpelsen for at maksimere sine stemmer. Det er helt exceptionelt, det hører slet ikke til i denne del af verden." (Berlingske Tidende 12. marts).

Men når det kommer til konkret handling, er der lidt længere udsigter. Der er faktisk lagt op til en række brede politiske forlig, ikke mindst på spørgsmålet om reform af overførselsindkomster og uddannelsespolitik. Så selv om ordvalget er skarpt, bliver det altså ikke farligt for Fogh. Jelved lægger ikke op til at støtte den folkelige kamp for at få statsministeren sat på porten.

Oppositionen i folketinget har gennem Muhammed-karikaturkrisen lagt sig fast på at støtte regeringen og udglattende talt om dialog og forsoning. Fra Enhedslisten til de Radikale har man forsøgt at beskytte den danske regering og givet Fogh frirum til at skærpe tonen og hetzen mod anderledes tænkende og troende. Oppositionen har konsekvent lagt afstand fra religiøse bevægelers ret til at beskæftige sig med politik - ud over deres egen dialog-dagsorden. Og den har helt og aldeles medvirket til at vildføre befolkningen, når den taler om fejl i 'håndteringen af sagen' - i stedet for at afsløre at krisen er udtryk for og en direkte følge af Fogh regeringens praksis, politik og 'værdier'. Fra den første dag Fogh klatrede op på statsministertaburetten, begyndte han at tale om 'værdikamp'. Den har dels taget form af en ensidig afløsning af klassekampen - i den forstand at alle

modstandere af hans klassepolitik ikke må føre kamp imod den. Og dels har hans 'værdikamp' fra dag 1 været synonymt med den amerikanske neocon-bevægelses "*Clash of Civilizations*".

Kamp mellem Civilisationer er den ideologiske propaganda bag den nye verdensordens krig. En krig, der handler om bevarelse af og udvidelse af Vestens og USA's overherredømme. Kamp mellem Civilisationer er den idé, der skal bære det af USA ledede krigsragnarok mod de uvillige stater og folk,

der bor ovenpå olieressourcerne. Fogh har indgået en ulovlig pagt på Danmarks vegne med hans læremestre og våbenbrødre Bush og Blair - en pagt der kun kan brydes ved at de krigsførende lande trækkes ud af krigen. Så længe Fogh-regeringen kan holde sig ved magten, må vi lide under fortsat krigsdeltagelse også i kommende planlagte overfald på Syrien og Iran.

Kamp for fred er derfor ikke dialog med Foghs bedre jeg, men afkortelse af hans regenttid til det kortest mulige.

"Det er en kendsgerning, at den siddende regering med statsministeren i spidsen har blod til langt op over albuerne efter lakajagtigt at have tilsluttet sig en fremmed stormagts for-

bryderiske politik... Han burde selvfølgelig for længst være trådt tilbage sammen med sin udenrigsminister og sin regering. Sådan som dengang Scavenius indså, at hans politik lå i ruiner" (Klaus Rifbjerg i kronik i Politiken 9. marts)

"Anders Fogh Rasmussen gør en stillingtagen for eller imod ytringsfriheden identisk med en stillingtagen for eller imod sin egen person... Om jeg så skal være den første, den sidste og den eneste, der siger det, så siger jeg det alligevel: Anders Fogh Rasmussen, det er dig, der med din fatale kortsynethed, fejlanbragte konfrontationslyst og politiske amatørisme har ført Danmark ud i katastrofen. Det er dig, der har ansvaret for den største udenrigspolitiske krise i 60 år. Tiden er kommet, hvor du bør gå af." (Carsten Jensen kronik i Information 1. marts.)

Flere har faktisk indset, at regeringens bør gå af, men det er langt fra nok at beklage sig over tingenes tilstand som forfattere i sortsyn som Klaus Rifbjerg eller Carsten Jensen. Den eneste kraft, der kan vælte regeringen, er en befolkning, der er sig denne opgave bevidst. Og hverken Jensen eller Rifbjerg synes at anerkende, at skabelsen af denne kraft er en reel mulighed. Og med hensyn til den parlamentariske opposition kan man jo med rette tale om, at den med alle midler forsøger at undgå at tale om Foghs afgang.

Men dette krav rejses derimod alligevel af flere og flere mennesker på arbejdspladser og af folkelige bevægelser.

Fogh er farlig, først og fremmest for indbyggerne i Irak og det øvrige Mellemøsten, der står på spisesedlen. Farlig - men ikke uovervindelig eller solidt forankret på et mandat fra meningsmålinger og reaktionær propaganda. Fogh-regeringen skal ikke føle sig sikker på den såkaldte værdikamp, krig og hetz mod etniske og religiøse mindretal kan holde fokus væk fra, at det er den selv, der er truslen mod befolkningens interesser.

Åbent brev til Enhedslisten

Engle findes ikke mere

Af Patrick Mac Manus, forfatter

De fascistiske terrorlove bruges nu overalt i USA og EU til at knuse politisk opposition og protest. Patrick Mac Manus er talsmand for Foreningen Oprør - og anklaget efter terrorparagraffen. Den kan give ham 10 års fængsel.

Enhedslistens folketingsgruppe har flere gange udtalt sin principielle støtte til Foreningen Oprørs udfordring af terrorlovgivning og 'terrorlisterne'. Men oftest med forbehold over for de bevægelser, vi har fremhævet som eksempler på legitim kamp mod undertrykkende stater og folkeretsstridig besættelse.

"Vi har klart sagt, at vi ikke mener, man skal støtte de to organisationer PFLP og FARC," citeres gruppeforkvinde Line Barfod for i anledningen af politiets lukning af Enhedslistens hjemmeside, der har bragt Foreningen Oprørs internationale appel.

Nødvendigheden af denne markering står ikke helt klar. Men vigtigere er det måske at bruge anledningen til at opfordre Enhedslisten til at tilkendegive, at partiet fortsat anerkender befolkningernes ret til modstand, også voldelig modstand, når anden vej til demokratisk forandring ikke længere synes mulig.

Interessant ville det også være, om Enhedslisten kunne pege på bevægelser, der fører en sådan legitim væbnet kamp, og som fortjener den støtte, som hverken kan blive den colombianske eller palæstinensiske bevægelse til del. Eller hører en sådan kamp for politiske, sociale og kulturelle rettigheder, som den udfolder sig blandt befolkninger på alle kontinenter i verden, efter Enhedslistens opfattelse allerede fortiden til? Er den nu afløst af nye former for konfliktløsning, af nye globale demokratiske processer, der viser en anden vej frem?

En sådan opfattelse af modstandens grundlæggende mangel på nutidig legitimitet har bredt sig i de senere år. I stedet træder visionen om en global markedsliberalisering, der skal danne grundlag for formelt demokratiske styreformer. Demokratiske styreformer, hvis formål oftest er at legitimere en privatisering af nationale ressourcer.

I sin globale rækkevidde søger den såkaldte 'krig mod terror' at inddæmme en folkelig modstand mod denne globale økonomiske politik, der i så mange lande i verden betyder øget marginalisering, voksende uro og oprud. En modstand, der udfolder sig også i voldelig form i en række latinamerikanske, asiatiske og afrikanske lande. 'Krigen mod terror' er den disciplineringsform, som understøtter den tvungne markedsliberalisering, der i dag er den fremherskende globale økonomiske dagsorden.

2

Krigen mod terror har slidt på internationale konventioner og folkeretlige normer, herunder normerne for behandling af krigsfanger og for beskyttelse af flygtninge. Men ikke mindst er den folkeretlige anerkendelse af modstanden mod illegitim magt blevet undermineret af denne krigs logik. Foreningen Oprør ser det som sin opgave at forsvare denne modstandsret.

Modstanden udfolder sig i en virkelig verden. Kampen om social, politisk og økonomisk forandring vil ofte nærme

sig borgerkrigs lignende tilstande. Her vil der være tale om en konfrontation både mellem militære formationer og civile interesser, og skillelinjen vil ikke altid være skarpt optrukket. Ikke mindst eksempelvis i de palæstinensiske områder, hvor befæstede bosættelser ophæver adskillelsen mellem civilsamfund og militær organisation.

En befrielses- eller modstandskamp udspringer i sig selv af dybtgående krænkelse af civile rettigheder og vil i mange tilfælde uvægerligt medføre en fortsat krænkelse af disse rettigheder. Krig er i sig selv en krænkelse af den mest fundamentale menneskerettighed, retten til livet. Sådan er det i den virkelige verden. Og i al sin ufuldkommenhed er det den verden, der er til.

Under langvarige konflikter vil der også ske tilpasninger til selve konflikttilstanden, der underminerer en langsigtet løsning, også tilpasninger, der kompromiterer de demokratiske mål, som har været retningsgivende for modstanden. Der kan og der vil ske politiske og moralske afsporinger. Uden at der skal glemmes, at den primære kilde til volden og menneskeretskrænkelserne er staters illegitime magtudøvelse mod egne borgere. Statsterrorisme er fortsat terrorens mest fremtrædende form.

Modstandsbevægelser kan vise tegn på at degenerere, og kan i visse tilfælde blive flettet ind i kriminelle netværk. Ansvar for sådanne tendenser kan delvis tilskrives det internationale samfunds accept af konfliktens dødvande, ofte igennem flere årtier. En international vilje til at fremme konstruktive løsninger ville bidrage til at fastholde modstandsbevægelsernes demokratiske grundlag. Dette var i særlig grad tilfældet under den sydafrikanske modstandsbevægelse ANC's langvarige kamp mod apartheid.

I dag er bevægelser fra besatte områder, fra forfulgte mindretal, fra samfund præget af afgrundsdyb ulighed og stats-

Åbent brev til Enhedslisten

lig vilkårlighed stemplet som terroristiske. En række stater har intensiveret en intern undertrykkelse, som gennem den internationale krig mod terror er blevet tilført ny international legitimitet. Dette er sket i Colombia, i Tjetjenien, i Nepal, i Filippinerne. I den israelsk-palæstinensiske konflikt er de allerfleste organisationer, der har sat sig op imod en folkeretsstridig besættelse, opført på de internationale terrorlister.

I sit opgør med de internationale terrorlister har Foreningen Oprør valgt at fokusere på organisationer, der kæmper for sekulære, demokratiske og humanistiske mål. Men også troende mennesker har ret til at yde modstand mod illegitim magtanvendelse, har ret til at tolke deres kamp i de termer, de finder egnede. Igennem de senere år er der eksempelvis sket en betydelig svækkelse af de verdslige grupperinger i den palæstinensiske modstandskamp. Den nuværende overvægt af islamiske tolkninger og motiver

udspringer af den udsigtsløshed, der præger konflikten. Årtiers israelsk besættelse og overvældende magtanvendelse bærer et grundlæggende ansvar herfor. Og dybest set også for handlinger, der rammer egne sagesløse civile.

Enhver modstand må søge at opretholde etiske standarder for egen adfærd, uanset statslig terror, uanset den forbittelse, som enhver borgerkrig fører med sig. Enhver legitim modstand er besjælet af kærlighed til det land og til den befolkning, der kæmpes for. Terror er tilintetgørende, den er nihilistisk. Frihedskamp er, også uanset dens smerte, i grunden skabende.

Der er behov for en helt anden tilgang end den såkaldte 'krig mod terror', som udstøder modstandsbevægelserne fra det internationale samfund. En sådan udstødning og marginalisering uddyber blot konflikterne og afskærer modstandsbevægelserne fra den dialog, der

kan fastholde og videreudvikle demokratiske normer også i modstanden mod illegitim magt.

Solidaritet og kritisk dialog med modstandsbevægelserne i verden skal fastholdes. Uanset terrorlovgivning og 'terrorlister'. Sigtelserne mod Foreningen Oprør for overtrædelse af 'terrorparagraffen' er et forsøg på at skræmme og straffe den begrundede tvivl og modstand, der må rette sig mod 'terrorlovgivning', 'terrorlisterne' og den såkaldte internationale krig mod terror.

Mens Enhedslisten måske venter på den rigtige befrielsesbevægelse, en bevægelse af engle med våben prydet med perlemor, skal vi pege på verden og sige: Her er den, her er de unge kvinder og mænd, der kæmper i verden, her er smerten og lidelsen, her er der de fejltagelser, der hører en ufuldkommen verden til, her er verden, og her skal den forandres.

En million EU-borgere mod atomkraft

EU satser på A-kraft som energiform. Selvom Barsebäck er væk, er atomkraft-faren det ikke

Sidste weekend lød startskuddet til anden fase af den europæiske underskriftsindsamling "En million EU-borgere mod atomkraft". I ti lande gik aktivister på gaden for at samle underskrifter mod fortsat brug af atomkraft i EU.

"Overalt i Europa har atomindustrien travlt med at overbevise nationale politikere, EU-parlamentarikere og EU-Kommissionen om, at atomkraft er en sikker teknologi uden affaldsproblemer, og at atomkraft er svaret på klimaproblemerne. Tro dem ikke," lyder det fra Kim Ejlertsen fra NOAH's Energigruppe. Han fortsætter:

"Atomkraft skaber farligt affald, er dyr, fører til alvorlige uheld, baserer sig på en udtømmelig uran-ressource og fører til spredning af atomvåben og atomteknologi. Det, vi har brug for, er energibesparelser via omtanke og konkrete spareinitiativer, langt mere effektive apparater og transportmidler samt

en storstilet plan for øget anvendelse af de vedvarende energikilder."

At EU er på et helt forkert spor, kom til udtryk så sent som i sidste uge, hvor EU-Kommissionen udsendte sin "Grønbog for en europæisk strategi for en bæredygtig, sikker og konkurrence-dygtig energiforsyning", hvori der gives opbakning til en fortsat brug af atomkraft i de kommende mange år.

Det kommer også til udtryk ved politikernes fortsatte støtte til den forældede og konkurrenceforvridende Euratom-traktat fra 1957, der "... har til formål at skabe de nødvendige betingelser for en hurtig dannelse og udvikling af en atomindustri i EU..."

Danmark slap af med de danske atomkraftplaner i 1985. Nu vender atomkraftspøgelset tilbage med fornyet styrke via EU's energipolitik og en fortsættelse af Euratom.

Derfor er 150 europæiske miljø- og energiorganisationer gået sammen om at samle en million underskrifter mod atomkraft i EU i håbet om at kunne råbe EU og de nationale politikere op.

Kim Ejlertsen siger:

"I den nuværende situation er der et kolossalt behov for, at almindelige mennesker siger fra over for EU's fortsatte støtte til atomkraft. Atomkraftlobbyen er i offensiven over for politikere og embedsmænd, og EU-kommissionen er en varm fortaler for atomkraft. Vi har derfor startet den danske underskriftsindsamling 'en million EU-borgere mod atomkraft', og vi opfordrer alle til at skrive under og til selv at samle underskrifter."

Underskriftslisten kan fås hos NOAH.

Skriv under på nettet
www.atomstopp.com/1million

Ved 8. marts 2006
Kvindernes internationale kampdag
Kvindekamp for frihed og ligestilling

Af Lisbet Nielsen

"Vi er gjort af drømmenes stof"

8. marts demonstration under ungdomsrevolten i Frankrig

Solen, der skinner over denne smukke 8. marts-morgen, minder os om – som Thomas Koppel og Anisette altid siger – hvor smukt livet kan være. Men livet overalt på jorden, og her ikke mindst kvinders og børns liv, undertrykkes i ubærligt omfang. Krige, krigstrusler, sort reaktion med terrorlovgivning, hetz mod en milliard muslimer, udbytning, sort reaktion, fascisme hænger som sorte skyer også over Danmark.

Kvinder i Danmark har slet ikke endnu opnået frihed og ligestilling.

Det ses i mange ting. Bl.a. den manglende ligestilling – for mange kvinder er timelønnen 80 kr., hvis mandens er 100 kr. Kvinders pension halter langt efter mænds.

Kvindes stilling på arbejdsmarkedet er ofte usikker, barsels- og forældreorlov er ikke fuldgældige rettigheder, det er kun muligheder, som afhænger af, at kvinden selv betaler prisen for mulig udelukkelse fra arbejdsmarkedet, endda risikoen for fyring, ringe pensionsopsparing m.v.

Kvinder på alle kontinenter var på gaden og markerede den internationale kampdag 8. marts

De unge kvinder er ofte underlagt et utåleligt pres for at skulle være alt muligt andet end sig selv. Kapitalismens medier og reklameindustri tæmper ubønhørligt på de unges selvværd.

Den kemiske industri påfører vores børn mange slags skader, øger antallet af brystkræfttilfælde og antallet af unge mænd, der ikke kan få børn.

Angrebene på fri abort øges i mange lande, også i Danmark. I en amerikansk stat er indført fem års fængsel for "forbrydelsen" abort.

Men retten til at have børn, retten til at leve med sin familie og sine børn som hele mennesker uden at blive revet i stykker af arbejdspresset, presset fra et mere og mere forringet samfundsliv – den ret har vi ikke!

Derfor må et vigtigt krav for

Kvindernes internationale kampdag i Brasilien

Tyrkiske kvinder på barrikaderne

kvinderne og arbejderfamilierne også være at få en væsentlig nedsættelse af den daglige arbejdstid.

Vi lever i en tid, hvor det hele forekommer at være løbet løbsk, blevet ustyrligt. Krigen i Irak, Afghanistan, besættelsen af Palæstina, truslen mod Iran, sult og fattigdom, olieindustri, kemisk industri, den globale opvarmning af jorden.

Kvindens og mænds liv, jordens fremtid afhænger af, at vi kæmper for og lykkes med at få rejst socialismens banner.

Denne solbeskinnede 8. marts mindes jeg de stærke 8. martsdage, hvor Thomas spillede og Anisette sang os ind i en glædens og optimismens kædedans.

Optimismen i dag finder vi bl.a. i det nye initiativ Budskab fra Græsrodderne. Støt det, skriv under, og lad det gå videre fra hånd til hånd.

Kvindemarch, Tyrkiet

Det nye billardbord

William har opkastet sig selv til leder af dagcentrets billardstue. Det indebærer, at han kun nødtigt accepterer, at andre intervenerer i hans opgaver. De består blandt andet i at afdække billardbordets dets grønne klæde, hente kugler og kegler i det dertilhørende skab og ”anrette” dem på bordet. Derefter hentes nøglerne, så kørerne kan ”lukkes ud” og gives til de rette ejermænd.

Det hænder, at William møder lidt sent, hvilket dog ikke skaber større forståelse hos ham, at andre har taget affære på bordet. De risikerer, at han straffer dem med, at de så ikke kan benytte ham til keglerejser, tavlefører og dommer i én og samme person. William rummer en selvforståelse, der gør ham uundværlig i blandt andet disse funktioner, hvilket har fået ham til at true med at trække sig fra dem:

- *Nej for fanden da, William.*

Det må du sgu ikke. Hvem skal så føre tavle og rejse kegler, spørger Roger sarkastisk og voldsomt bandende, da han er af den opfattelse, at omgangskredsen kun forstår ham, hvis han bander. Det gør ham måske også til en lidt større mand.

I disse situationer har William oplagt den gennem tiden erhvervede fordel: Han kan stort set ikke høre. Det kommer også til udtryk, når han deltager i spillet, - naturligvis samtidigt med at han bestrider alle øvrige funktioner. Det skal her pointeres, at han absolut ikke er i stand til at styre kuglernes bevægelsesmønstre på klædet, idet han ikke hver gang; men hver eneste gang hamrer til stødballen. Herved opnår tilskuerne megen underholdning. Til tider pifter keglerne om ørene på Ejnar, hans kaffe og ostemad, idet Ejnar, som er alderspræsident, har udvalgt sig en fast plads for enden af bordet. William er også den eneste, der er i stand til at støde en kugle i hul med en sådan hastighed, at når den har roteret rundt adskillige skruer den sig op igen, havner oven på bordets bander og triller ned igen på klædet.

Hans totalt ukontrollerede spillestil betyder imidlertid ikke, at han opnår færrest point, fordi der spilles *Fortsat*, hvor strafpoint ikke registreres. Den kraftfulde stil betyder nemlig, at hvis han er så heldig, at den røde bal undgår huller og kegler, så er det omtrent 100 pct. sikkert, at der ved anden kombination opnås point. I situationer hvor kuglerne er faret rundt om hinanden, ind og ud mellem keglerne med en masse gode – om end tilfældige point, kan Roger ikke styre sig:

- *Jamen for fanden da. Sikke noget svineri. Du er jo svinheldig.*

Her træder Williams faste karakter sig igennem. Han er totalt uanfægtet, selvom alle i stuen ikke kan styre latteren.

William fornægtede sig heller ikke, da Dagcentrets leder en morgenstund ankom i *Rottehullet* for at fortælle, at den nærliggende Dag-højskole havde et billardbord i overskud, som vi kunne få gratis:

- *Der skal jo så blot nogle folk med forstand over og kigge på bordet, for vi gider jo ikke flytte det, hvis det ikke har interesse.*

William var jo selvskrevet, så han gik derover og godkendte bordet. Næste dag ankom bordet takket være to dyrt betalte flyttefolk. Spændingen var stor, da bordet blev stillet op.

Ak og ve. Kuglerne ”døde” på banderne, som slet ikke nogen form for respons. Der blev dømt tommelfinger nedad, og William var ildeset, hvilket blev forsøgt reddet med et:

- *Jeg synes heller ikke det ligner det bord, jeg så på i går.*

Alle tildelte bordet til William, da han er den eneste, der kan få en kugle til at løbe mere end en omgang.

William var igen totalt uanfægtet, og gutterne, som kender ham for det sure og det søde, mente nu også, at så var den sag ude af verdenen. Hvorfor ikke bare gå ind og få et nyt billigt grin ved Williams næste stød.

Danske arbejdslejre i 2006?

Ordet *arbejdslejr* skurer noget i ørene. Det har en fæl klang og smager uhyggeligt i retning af Nazityskland; men døm selv: 250 kommuner benytter såkaldte *Aktiveringsfabrikker*, hvori de har tvangsudskrevet mindst 7.500 primært unge, der for deres kontanthjælp skal udfylde alle former for samfundsmæssigt arbejde – udelukkende med den fortjeneste, at de ikke bliver frataget deres eksistensgrundlag: Kontanthjælpen. Tyggegummi skal pakkes, skrues, fuglefrø og plasticglas puttes i poser, og strekkoder hæftes på varer til butikkerne - og så skal der repareres legepladser og laves mad til de ældre.

Det er en undersøgelse fra Socialforskningsinstituttet (SFI), der har afdækket det voldsomme misbrug, som meget let kan vise sig at være større endnu. Aktiveringsfabrikkerne er nemlig kun en del af et helt sæt af misbrugsordninger. Hertil skal lægges 414

aktiveringsprojekter, der har til formål at vejlede og opkvalificere kontanthjælpsmodtagere; men de 117 aktiveringsprojekter udfører også arbejde for private firmaer. Det er heller ikke alle kommuner, der har besværet sig med at besvare SFIs spørgeskema, så tallene er absolut minimumscifre. Virkeligheden er helt sikkert værre.

Det springende punkt

I 2004 og 2005 førte 3f en række sager mod otte kommuner, der alle betjente Bodumfabrikkerne med flere hundrede arbejdsløse som billig arbejdskraft. Kontanthjælpsmodtagerne samlede og pakkede kaffekanderne for deres kontanthjælp. Projekterne blev stoppet ad retslig vej: Ikke fordi tvangsarbejdet var alt for dårligt lønnet, men fordi Bodum herigennem blev stillet ulige meget bedre end deres konkurrenter. Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (V) har i forlængelse af Bodum-sagerne indført nogle beregningsregler, der skulle garantere mod ulovlig prisdumping; men de bliver kun fulgt ud i knap halvdelen af tilfældene kun delvist eller slet ikke.

Således har kun 158 ud af de 250 aktiveringsfabrikker sikret sig helt eller delvist mod at skabe ulovlig konkurrenceforvridning ved at bruge et sæt beregningsregler, der skal sikre at produktionen udføres på markedsvilkår.

Desuden er det slående, at reglerne kun forholder sig til hensynet til kapitalisterne imellem, mens de groteske forhold for de tvangsaktiverede overhovedet ikke er på banen. Det er ikke kun et spørgsmål om grov underbetaling og dermed også tvangsindlagt i rollen som løntrykker. Det er også et spørgsmål om groteske arbejdsmiljøforhold, ligesom de ingen faglige rettigheder har.g.

Hvad siger myndighederne

Arbejdsmarkedsstyrelsen er yderst afslappet, da de heller ikke tænker på kontanthjælpsmodtagerne; men kun konkurrenceforvridningen. I et brev til landets kommuner undrestreger direktør for Arbejdsmarkedsstyrelsen Marie Hansen, at det er kommunernes ansvar at loven bliver overholdt; men SFI-rapporten bekymrer hende ikke:

- Jeg kan allerede nu oplyse, at om et halvt år vil samtlige kommuner på ny blive spurgt om, hvorledes de til den tid sikrer, at der ikke sker konkurrenceforvridning i aktiveringsprojekterne.

Det står ikke anderledes til med reaktionerne fra fagbevægelsen. Enten glimrer de ved ”at stikke hovedet i busken” eller også klynger de sig til problemet om konkurrenceforvridning:

- Der er næppe et eneste privat firma i Danmark, der får udført produktion i kommunale aktiveringsfabrikker, med mindre der kan spares penge i forhold til, hvis virksomhederne selv skulle ansætte folk til at udføre opgaverne, siger Poul Hansen, arbejdsmarkedspolitisk sekretær i 3f.

- Den manglende kontrol af på hvilke vilkår produktionen foregår, kræver et lovindgreb. Kommunerne skal tvinges til at følge reglerne til punkt og prikke. Når det ikke sker i dag, er det fordi kommunerne kan se stort på reglerne ganske uden risiko. Men aktiveringsfabrikkerne omsætter for mere end 100 millioner uden ordentlig kontrol med, hvad arbejdet betyder for private virksomheder, fortsætter Poul Hansen.

Han efterlyser bødestraf til kommuner, der bliver afsløret i konkurrenceforvridende aktivering og advarer om, at de nye storkommuner formentlig vil satse endnu mere på produktion udført af ledige i aktiveringsfabrikker, fordi det er en nem og billig måde at aktivere på.

Det bør til Poul Hansens og 3f's forsvaret nævnes, at det jo også er vanskeligt at angribe misbruget af kontanthjælpsmodtagerne i betragtning af, at Socialdemokratiet har været drivende lokalt som centralt på Christiansborg til at gennemføre den eksisterende lovgivning.

-gri

Fakta om SFI's undersøgelse

Socialforskningsinstituttets rapport er dannet ud fra spørgeskemaer sendt til samtlige kommuner. Ikke alle har svaret, og derfor er der tale om minimumstal, der blandt andet viser:

- * Ledige på kontanthjælp bliver blandt andet placeret i såkaldte vejlednings- og opkvalificeringsforløb i mindst 414 kommunale aktiveringsprojekter.
- * 250 af projekterne er decidede aktiveringsfabrikker, der producerer for private virksomheder eller kommunerne selv.
- * Her arbejder mindst 7.500 ledige på kontanthjælp dagligt med produktions-opgaver.
- * 117 af aktiveringsprojekterne udfører arbejdsopgaver, der også udføres på private virksomheder.
- * Kun 158 ud af de 250 aktiveringsfabrikker har sikret sig helt eller delvist mod at skabe ulovlig konkurrenceforvridning ved at bruge et sæt beregningsregler, der skal sikre at produktionen udføres på markedsvilkår.

Kilde: Socialforskningsinstituttet

EU-ungdom under pres på arbejdsmarkedet

Ungdommen er i den seneste tid tilsyneladende blevet udset til at være skydeskive, når det gælder deres rettigheder – eller rettere mangel på samme – på arbejdsmarkedet i EU.

For to uger siden kunne *Kommunistisk Politik* redegøre for regeringens planer om udvidelse af Ungepakken fra 25 til 30 år, hvilket betyder, at unge kontanthjælpsmodtagere får reduceret deres kontanthjælp betydeligt. Regeringen ønsker altså, at alle unge fra de er 14 til 29 skal betragtes som individer med færre behov og mindre forbrug end andre.

Så gik der ikke lang tid inden den franske regering på den mest logiske tænkning havde fundet nøglen til bekæmpelse af arbejdsløsheden:

Man skulle blot til erhvervslivet at kunne fyre alle unge under 26 år med mindre end to års ansættelse uden begrundelse!

Det kan man da kalde at vende tingene på hovedet: Hvornår er der skabt flere arbejdspladser ved at fyre folk. Det tyder da også på, at de fleste franskmænd har sympati for de unge og deres krav. Som bekendt har de unge

benyttet besættelse af universiteter som kampmetode, hvilket fik regeringen til at indsætte et paramilitært korps for med håndgranater ud rydde det berømte Sorbonne-universitet i Paris.

I Sverige har politikere rejst nøjagtig den samme ide, som deres franske kollegaer og med nøjagtig det samme argument: For en sænkning af den høje ungdomsarbejdsløshed. For at det ikke skal være løgn, så er dette forslag overhalet højre om af et forslag, der vil indføre frizoner for unge under 30 år, hvor regler, afgifter, skatter ikke er gældende, men erstattes af aftalefrihed.

I december 2005 var ungdomsarbejdsløsheden i Sverige på 10,9 pct. ifølge de officielle statistikker; men tidsskriftet *Proletären* erklærer, at det er meget højere.

Der bliver så sandelig rørt rundt i arbejdsgivernes gryder for tiden i EU. I Tyskland er man grundig i gang med at etablere 40 timers arbejdsuge for alle offentligt ansatte, og endelig ligger Bolkestein-direktivet til godkendelse på ministerrådets bord næstkommende weekend.

-gri

7.000 venter på praktikplads

Ved årsskiftet var der præcis 6.696 unge, som fortsat står skrevet op til en praktikplads; men desværre har alt for ringe udsigter. Tallet afdækker imidlertid slet ikke hvor stort problemet reelt er, idet voldsomt mange trækker sig fra køen, fordi det er så umådeligt vanskeligt at "finde nålen i høstakken".

Således har Undervisningsministeriet på baggrund af en undersøgelse i efteråret 2005 fundet ud af, at hver tredje i køen trækker sig automatisk, fordi udsigterne til en praktikplads er udsigtsløse: Ud af 9.680 unge røg 2.924 ud af køen.

Da daværende undervisningsminister og godsejerfrue, Ulla Tørnæs, for halvandet år siden underlød skolepraktikordningen, som for mange var et vigtigt redskab til at kunne afslutte uddannelsen, garanterede hun, at arbejdsgiverne ville oprette et tilsvarende antal praktikpladser. Det skete imidlertid ikke.

Siden har regeringen erklæret, at den har en målsætning om at 95 pct. af alle unge skal gennemføre en uddannelse inden år 2010. I dag får 20 pct. af de unge ikke en uddannelse, så der er lang vej igen. Forbundet 3f mener, at løsningen skal hentes gennem arbejdsgivertilskud, hvis de opretter en praktikplads:

- 3F har foreslået praktikpladstilskud betalt af de arbejdsgivere, der ikke opretter praktikpladser og af en sådan størrelse, at det lokker flere arbejdsgivere ud af busken. Den ide må statsministeren godt låne, udtaler forbundssekretær i 3F Per Christensen.

Man kan også vende tingene om og sige, det forekommer hyklerisk, når arbejdsgiverne – eksempelvis i byggebranchen – klager over flaskehalse, når de ikke vil oprette de nødvendige lærepladser.

-gri

RBF ind i 3f

Restaurationsbranchens Forbund har netop afsluttet en urafstemning om en fusion med 3f. Man kan hævde at 61,8 pct. flertal contra 37,2 pct. Nej-stemmer er en markant afgørelse; men engagementet blandt RBF's medlemmer tegner ikke på begejstring: Blot 29 pct. afgav deres stemme, hvoraf den ene pct. var blanke stemmer.

Mindre end tyve pct. af forbundets medlemmer havde altså sat kryds i JA-feltet. Begge forbundsformænd er dog glade for afgørelsen.

Langt hovedparten af RBF'erne bliver medlemmer af 3F's Private Servicegruppe, som i dag primært består af tidligere KAD'ere på rengøringsområdet.

Rekordlav ledighed

Danmarks Statistik oplyser, at kun 5,0 pct. var arbejdsløse i januar, hvilket angiveligvis er det laveste niveau i 30 år. De fem pct. dækker over 139.600, som er 1.600 færre end måneden forinden. Nordea og Den Danske Bank forventer, at ledigheden vil falde til under 130.000 i løbet af i år.

På trods af at tempoet i faldet er ved at ebbe ud, så har der været skabt lidt frygt for, at den lave arbejdsløshed ville skabe pres opadtil på lønningerne. Det problem er Nordea helt afklaret på:

- Virksomhedernes muligheder for at true med udflytning, hvis lønarbejderne kræver for meget, vil være med til at holde lønudviklingen på ret kurs.

Sejr i langvarig konflikt

Efter fem måneders hårdnakket konflikt måtte restauratør Carsten Guldberg, kursusstedet Lundehuset ved Jægerspris, bøje nakken, melde sig ind i arbejdsgiverforeningen Horesta og derved underlægge sig de kollektive overenskomster på området.

Samtidig har han indgået en aftale med Byggefagene i Frederiksborg Amt om fortrinsvis at benytte organiseret arbejdskraft. Årsagen til konflikten var underbetaling af litauiske bygningsarbejdere.

Bevæget afsked med Thomas Koppel

Thomas Koppels bisættelse lørdag den 11. marts i Christians Kirken på Christianshavn var en bevægende mindehøjtidelighed, med så mange facetter af menneskelig dybde- og med sorg iblandet menneskelig optimisme og styrke - som kun sjældent opleves.

Symboliseret ved kontrasten mellem den bidende kulde med frostgrader udenfor og den varme der bandt de sørgende og deltagende mennesker sammen i den halvanden time, mindehøjtideligheden varede.

Det smukke menneskefyldte kirkerum var pyntet med fredsflag, faner fra kæmpende fagforeninger, banneret 'Budskab fra Græsrodderne', det initiativ Thomas Koppel akkurat nåede at søsætte før sin død, Christiania-logo'er og meget mere i en broget mangfoldighed.

Folk var mødt frem fra nær og fjern. Familie og venner fra Thomas Koppels og Anisettes kunstneriske og politiske engagement samt en stor skare af mennesker, der på forskellig måde havde lært Thomas Koppel, Savage Rose og Annisette at kende for deres kunst, deres menneskelighed, ubestikkelighed og solidariteten med kæmpende mennesker overalt i verden, og som ville følge Thomas af sted. Det var folket, som tog afsked med en af sine store sønner.

Mindehøjtideligheden var en enestående blanding af musik og politik, og først og sidst af store følelser, af sorg, vemod, opløftelse. Der blev grædt, meget - men også smilet gennem tårer. En koncert uden klapsalver, et politisk møde, et gribende farvel - det var 'råbet

fra gaden i kirken' - og det var 'grænseoverskridende', som Anne Marie Helger sagde til TV-avisen.

Jesper Klein bandt de mange fremragende kunstneriske, personlige og politiske bidrag sammen på hans fine sørgmuntre facon i et forløb, der blev indkranset af to smukke fællessange fra den danske sangskat - Blichers 'Det er hvidt herude' og afslutningsvis Grundtvigs 'Jeg gik mig ud en sommerdag'.

Blokfløjtevirtuosen Michaela Petri holdt en meget personlig tale og fortalte om, hvordan hun værdsatte Thomas Koppel som komponist og som person. Ja, beundrede ham, fordi han aldrig lod sig lokke til at adskille kunsten fra verden udenfor med hans utrættelige kamp for at forbedre den -

og spillede derpå Thomas *Nele's Dances* sammen med sin mand Lars Hannibal. Dagen før Thomas' død havde hun modtaget den færdigredigerede master til sin nye CD - udelukkende med værker af Thomas Koppel.

Det var indledningen til en perlerække af fornemme kunstneriske indslag. Der var den grønlandske nationalskjald Rasmus Lyberth, guitar-virtuosen Christian Sievert, broderen Anders Koppels fantastisk flotte orgelspil ledsaget af sønnen Benjamins klagende sax. Der var niecen Marie Carmen Koppels vidunderlige soulstemme. Der var Savage Rose trommeslageren John Ravn og nevøen og steel-guitaristen David Kampmann.

Digteren Erik Stinus læste et træf-

fende smukt digt til Thomas Koppel - Noter til sangen for livet.

Anne Marie Helger sendte en dybt rørørt og ligefrem hilsen til en stor kunstner og barrikade-kammerat, som hun havde støttet sig til.

Thomas Koppel var en "samvittighedskunstner med stort S og K", sagde hun og tilføjede: "Tirsdag var der en hel temaaften afsat til Thomas Koppels ære. Hvor han på behørig vis blev hyldet som den geniale kompromisløse ildsjælskunstner, han var og altid vil være...Bare lidt af den opbakning kunne han have nydt godt af i levende live. Man kunne godt have delt lidt ud af den mens han levede. Det ville måske have glædet ham...Nu er Thomas ikke farlig længere - så først nu tør man hylde ham. .. Se her er det Thomas igen overrumpler os alle og ikke lader sig knægte!"

Den nye unge generation af politiske aktivister var repræsenteret af Lars Grenaa, som Jesper Klein introducerede med følgende: 'Nu kommer den unge Lars Grenaa, hvis aktion vi alle tager afstand fra - og ønsker, at vi selv havde gjort'. Maleraktionen i folketinget mod statsministeren i protest mod Irak-krigen blev uden tøven støttet af Thomas Koppel og Savage Rose. Lars Grenaa lovede Thomas, at hans Budskab fra Græsrodderne vil blive ført videre og vil blive hørt.

Direkte derefter rejste Annisette og de to døtre Billie og Naja sig, stillede sig hen foran Thomas smukke lyse egetræskiste med det røde flag, solsikke og roser, og foran hvilken hans harmonika og uundværlige hat lå. De sang

“Kringsatt af fjender”, med deres smukke sangstemmer og en særlig intensitet og smerte. En dybt berørt og bjergetaget forsamling sang dæmpet med:

*Dette er løftet vort fra søster til bror
Vi vil bli gode mod menneskenes jord.
Vi vil ta vare på skønheden, varmen,
som om vi bar et barn, varsomt på
armen.*

Så lød Thomas' sidste ord til familie, venner og kampfæller. Nevøen Thomas Peter læste hans dedikation fra værket Improvisationer for klaver, som han indspillede i december i havehuset i Frederikshøj, og som han afsluttede med en række covernoter og digte få dage før døden:

“Jeg tilegner denne musik til alle jeg elsker; vores lille barnebarn og dem der måske ankommer en skønne dag; vores fire børn, familier og venner; vores fæller i kampen for livet og retfærdigheden, vores skønne medspillere i musikken, jer, publikum, som vi har delt et halvt århundredes venskab og begejstring med; og alle de smukke mennesker, der

Annisette og børnene følger Thomas på den sidste rejse gennem København - med fredshilsen til deltagerne i afskedshøjtideligheden.

delers denne planet, mens de kæmper sig vej frem igennem de uudsigelige forhindringer, nogle fås grådighed påtvinger dem. Jeg ønsker, at frihed og lykke snart må nå dem alle. Min sidste tilegnelse gælder min elskede, min partner i livet og musikken: Annisette”

Og en smuk sats fra pianisten Thomas Koppels sidste stykke klavermusik fyldte kirkerummet.

Nu sagde Annisette farvel. Alene, foran kisten, løftede hun ansigtet op i vintersolens stråler og sang sin egen ‘Flyv min fugl’ (fra den smukke Sangen for livet):

Omkring 800 mennesker kom til Christians Kirke for at sende Thomas Koppel afsted på sin sidste rejse. Efter mindehøjtideligheden blev kisten båret ud gennem en faneborg til en ventende hestevogn.

*Flyv min fugl over byens tavse tage
bær børnenes drømme med på din ryg
stille rejser dagen
med månens hvide segl
skær' gennem natten
en fremmed strand*

*- aja, aja, aja
afsted afsted afsted afsted
med de forbudte tanker*

Og så blev Thomas' kiste af familien båret ud gennem menneskemængden og fanevagten af fredsflag og røde faner hen til en ventende hestevogn, der blev fyldt op med nogle af de mange blomster og kranser fra bisættelsen, og ledsaget af Annisette og børnene for sidste gang kørt gennem København til det sidste hvilested på Assistens Kirkegård. Båret ud i frost og strålende sol fra en vinterklar himmel.

Sorg og smerte, vemod, ømhed, Sglæde. Kampvilje og kærlighed. Skønheden, varmen. Det hele var der. Thomas Koppel havde været her.

Noter til Sangen for livet

Af Erik Stinus

Thomas i telefonen:

Lad os rykke tættere sammen,
genskabe solidariteten,
levendegøre kærligheden,
gribe efter hverandres hænder,
rejse os,
begynde at gå.

Thomas på scenen:

Her slipper jeg din hånd,
for jeg skal hente tonerne, rytmene
ned fra stjernerne
med begge hænder i brug.
Her må du danse alene,
synge alene din solopgangs-hymne,
smertens og sorgens sange
og jubelens, aj aj aj.
Hvem siger at musikken ikke kan se,
at lidenskab ikke er en tanke?
Her skal jeg hjælpe
harmonikaen, orglet, klaveret
og nikke smilende
til tromme, guitar, cantele og fløjte,
gi tegn til korset,
hele vores vidunderlige flok,
om at svare dig,
blive båret af din stemme og bære dig
fra by til by,
over marker, gennem skov og vildnis,
over bjerg og hav ind i lyset,
det uudslukkelige.

Thomas ved computeren:

Her er min hånd, her er vore hænder,
landsmænd af alle farver, enhver tro,
træd frem, syng, dans,
bliv vrede når vrede behøves,
gå til modstand.

for med penge lægger herrerne,
med våben deres hæere landene øde,
kvæster omheden,
kvæler uvgesangene,
dræber begyndelserne,
formørker de gamles minder.
I øst og vest mellem ruinerne
lyder det:
Findes der ingen balsam i Gilead?

Thomas i telefonen:

Hør nu her, noter.
De syge skal blive raske.
Opskrift: Nok at spise,
rent vand at drikke,
luft, sol, jord
og ret til at gå på Jorden,
del i dens frugter.
Langs vejen er der balsam

og foran os, snart forsvundne,
snart tydelige igen,
vore drømmes lande
som venter på bygmestrene og musikanterne.

Thomas på scenen for sidste gang:

Giv mig din hånd,
her synger mit lius æventyr.

Thomas til Rosen som Nâzim fra fængslet til den fjerne elskede:

- Vi er den ene halvdel af et æble,
den anden halvdel er den store Verden.
- Vi er den ene halvdel af et æble,
den anden halvdel er vores folk.
- Du er den ene halvdel af et æble,
den anden halvdel, det er mig,

vi to ...

Budskabet vil blive hørt!

Lars Grenaa ved
Thomas Koppels bisættelse

Da vi i sin tid blev dømt for malingaktionen i folketing-
et, lød din musik ind i retslokalet. Annisettes stemme og
Thomas' harmonika trængte ind i Københavns byret og
overdøvede både anklager og dommer i strømme af
solidaritet.

Hvor mennesker går til kamp mod nød, uretfærdighed
og krig, lyder din musik.
For din musik er fredens og håbets og modstandens og
kærlighedens musik.
Og dit budskab er freden og håbet og viljen til en bedre
fremtid.

Og du vil blive husket for dit budskab. Hvor kampen
end fører os hen, vil vi synge dine sange og høre din
musik.
Vi vil huske dig, fordi du aldrig gav op eller gav efter.

Du kaldte dit sidste politiske initiativ BUDSKAB FRA
GRÆSRØDDERNE:
Du sagde: Fogh har blod på hænderne. Han må gå af!
Vi må standse krigens hærgen. Vi må gøre vores til at
bekæmpe racisme og fremmedhad.

I dit brev til Danmark skrev du:
"Livet er fyldt med skønhed. Det skræmmende og hæs-
lige er ikke nødvendigt. Der kommer ikke et tidspunkt,
hvor det er vigtigere end nu, at vi vågner op og selv gri-
ber initiativet til vores og vores børns fremtid."

Vi lover dig, at BUDSKABET FRA GRÆSRØDDER-
NE vil blive ført videre og blive hørt.

Din sang var ild og frihed.
Vi vil altid synge den.

Ny ungdomsrevolte i Frankrig

Gennem de seneste måneder har en stor bevægelse af unge og arbejdere bygget sig op i Frankrig.

Slumrevolten i efteråret er rykket ind på universiteter og skoler. 40 af landets højere læreanstalter er besat. Nu stiller bevægelsen krav - men mødes af tåregas og knipler

Op til en million mennesker demonstrerede tirsdag d. 7. marts i 187 byer over hele Frankrig i protest mod den nye lov "Contrat première embauche" (CPE), som netop er blevet gennemført af den konservative regering. Loven afskaffer den hidtidige beskyttelse mod afskedigelse af unge under 26 år i de første to erhvervsår. De franske studerende og uddannelsessøgende spiller en central rolle i protesten, der på mange måder ligner starten på 68-bevægelsens revolte. Halvdelen af Frankrigs universiteter samt talrige gymnasier over hele landet er besat, og strejkerne i virksomhederne breder sig.

Heftige konfrontationer med statsmagten

Fredag den 10. marts kom det til heftige konfrontationer mellem store grupper af demonstranter og det berygtede paramilitære politi CRS. Kampene kulminerede, da politiet i morgengryet til den 11. stormede det gamle universitet Sorbonne i Paris.

Med tåregas og knipler indtog paramilitære CRS-politienheder Sorbonne Universitet, der var besat af omkring 300 studerende. Mange blev såret af politiets knippelslag, og et ukendt antal blev anholdt og kørt bort i fangetransporter. Sorbonnes rektor havde forinden stillet universitetsområdet under politibeskyttelse og dermed bidraget til, at politistyrker havde direkte adgang til universitet uden særlig tilladelse. En lignende handling bidrog i foråret 1968 til en permanent undtagelsestilstand på

Over en million unge har været på gaderne i protest mod CPE

selv samme Sorbonne.

Mens politiet forberedte sig til stormen på Sorbonne, afspærrede store politistyrker samtidigt strategiske dele af Latinerkvarteret "Quartier-Latin" i det indre Paris syd for Notre-Dame for at forhindre enhver ansats til demonstrationer i bydelen. Samme nat demonstrerede omkring 1.000 aktivister på Boulevard Saint Michel, mens næsten lige så mange byggede barrikader på Boulevard Saint Germain.

Hvordan de franske konservative vil "bekæmpe arbejdsløsheden"

Den konservative regering, under ledelse af premierminister Dominique de Villepin, forsøgte i al hast at gennemtrumfe en lovgivning, der styrker arbejdsgiverne på bekostning af prekære arbejdsforhold for socialt svage lønarbejdergrupper. Den hidtidigt gældende lov om beskyttelse mod afskedigelse er

nu ikke længere gyldig for unge under 26 år. Arbejdsgiverne kan således uden begrundelse afskedige dem inden for de første to "prøveår". Staten forpligter sig oven i købet til at betale en evt. aftalt "fyringskompensation" på op til to månedslønninger til den afskedigede.

Den ny lov, der går under navnet "Contrat première embauche" (CPE), skulle angiveligt bekæmpe den høje arbejdsløshed blandt unge i Frankrig. I dag er 22 % af de franske unge registreret som arbejdsløse. De konservative betegner CPE som et "stort skridt fremad", fordi loven angiveligt sikrer, at unge efter to års ansættelse får en tidsbegrænset arbejdskontrakt.

Ifølge fagforeningerne er der imidlertid slet ingen garanti for, at arbejdsgiveren inden udløbet af de to "prøveår" ikke fyrer aspiranten til fastansættelse og ansætter en ny i stedet for. I virkeligheden drejer det sig om skabelsen af midlertidige job med følgelig arbejdskraft, som arbejdsgiverne kan udnytte efter behov. Det progressive dagblad Liberation betegner CPE-loven som en "trojansk hest", der i realiteten er startskuddet på at udhule den eksisterende beskyttelse mod afskedigelse.

Modstandens dynamik

Fagforeningerne, venstrefløjen og de uddannelsessøgendes egne organisationer har lovet regeringens neoliberalis-

tiske politik kamp til stregen. Ifølge studenternes største, landsdækkende organisation L'UNEF er 45 universiteter nu fuldstændigt besat. Dertil kommer et hav af progressive universitetsfakulteter, talrige gymnasier og skoler. Alene i Paris er omkring 20 universitetsinstitutter besat af de studerende. Siden L'UNEF officielt opfordrede til strejke mod regeringens CPE-udspil, breder besættelserne af uddannelsessteder sig i stor hast ud over hele landet.

De fleste fagforeninger og uddannelsesorganisationer har opfordret til udvidelse af strejkerne og besættelserne i den kommende uge. Den 15. og 16. marts mobiliseres der over hele landet til decentrale demonstrationer, og lørdag den 18. marts vil bevægelsen vise sin mobiliseringsevne centralt i Paris.

Hele den franske venstrefløj bakker op om protestbevægelsen – om end analysen af protesten aktuelt spænder fra entusiastisk begejstring for mobili-

Fra politiangrebet på Sorbonne universitetet

seringens dynamik til en vis skepticisme og tilbageholdenhed.

Protestmobiliseringer med en million mennesker på gaderne og de talrige besættelser og strejker varsler et meget

hedt forår for landets magthavere.

Geronimo/Autonom infoservice

Se også side 23

Fascistiske domme i Belgien efter terrorlov:

Løslad og frikend de dømte aktivister!

I den belgiske by Knokke tæt ved Brugge blev syv venstrefløjsaktivister den 28. februar arresteret med den begrundelse, at de havde arbejdet for den tyrkiske organisation DHKP-C. Nu har de fået meget hårde fængselsstraffe.

Aktivisterne anklages for at have organiseret pressekonferencer og oversat pressemeddelelser for den i Tyrkiet og Tyskland forbudte organisation DHKP-C, der står på EU's og USA's terrorlister.

De blev alle idømt hårde straffe (fire og seks års fængsel), og selvom de øjeblikkeligt ankede dommene, blev tre af dem – på krav fra statsanklageren – ført direkte fra retssalen og til fængslet i Brugge.

Anklagen bygger på den belgiske antiterrorlov, der blev vedtaget i december 2005, og som her for første gang trådte i anvendelse.

I sin anklagetale sagde statsadvokat Johan Delmule, at ”der må statuere et eksempel i forhold til alle dem, der ønsker at bruge Belgien som udgangspunkt for terrorisme. Derfor må vi afsige en afskrækkende dom.”

Det må man sige: Fire til seks års fængsel for at organisere pressekonferencer og oversætte pressemeddelelser! Endnu engang: Så meget for ytringsfriheden i EU.

Efter retssagen væltede det ind med protester fra menneskerettighedsaktivister, advokater, studerende og parlamentarikere i Belgien og resten af Europa, hvori man kritiserer de belgiske myndigheder for at indskrænke den politiske ytringsfrihed.

Den tyrkiske organisation DHKP-C (Det Revolutionære Folks Befrielses Partifront) har historiske rødder tilbage til gruppen Dev Sol (Det Revolutionære Venstre). DHKP-C er forbudt i Tyrkiet og Tyskland, men ikke i Belgien. Dens politiske (legale) grene er DKHP (Det Revolutionære Folks Befrielses Parti) og DHKC (Det Revolutionære Folks Befrielses Front). DHKC har officielt kontor i Bruxelles.

Internationalt Forums Melle møstgruppe har protesteret imod, at de belgiske myndigheder – ligesom de danske i sagen mod Foreningen Oprør og firma-

et Fighters & Lovers – bruger EU's antiterrorlove til at kriminalisere lovlige politiske aktiviteter og indskrænke græsrodders og politiske aktivisters ytrings- og organisationsfrihed. Det er en klar indskrænkning af de borgerlige demokratiske rettigheder.

Arbejderpartiet Kommunisterne tilslutter sig denne protest:

- Denne dom beviser, at EU's terrorlovgivning vil blive brugt til at slå den politiske protest ned med vanvittige domme. Det ligner ikke et demokratisk system, men stinker af fascisme, siger Klaus Riis, redaktør af Kommunistisk Politik.

Protester og solidaritetserklæringer kan sendes til:

isolation@post.com

*Løslad og frikend de dømte venstrefløjsaktivister i Belgien!
Bekæmp EU's antiterrorlove og terrorlister!*

Styrk den internationale solidaritet!

Til Thomas Koppels minde

Af Ole Sander Larsen

En ægte ven af arbejderklassen, af alle undertrykte, har forladt os.

Vor trofaste ven Thomas Koppel – en elsket og ægte broder til Ditte Menneskebarn og Pelle Erobreren, en politisk kampfælle til Martin Andersen Nexø, Rudolf Nilsen, Bertold Brecht, Maksim Gorkij, Nikolaj Ostrovskij og John Max Pedersen – kom til verden for mere end 61 år siden, under besættelsen, i det neutrale Sverige, i 1944.

Danmarks kollaborations-regering med S-V-K-R – “samarbejdsregeringen”, som den kaldte sig – havde gjort landet til en nazi-allieret stat, og Hitlers Gestapo-bøddler opererede frit i landet. Thomas Koppels jødiske familie flygtede derfor til Sverige.

Derovre, hinsidan, i Örebro, under den brændende Anden Verdenskrig og befrielseskamp mod det fascistiske tyranni, fødtes menneskebarnet Thomas Koppel.

Krigen rasede, og den Røde Hær og modstandsfolkene kæmpede alene i Europa. Den såkaldte Anden Front var ikke åbnet endnu. Men Stalins Røde Hær og modstandskæmperne var godt i gang med at knuse alle tyske, svenske og danske kapitalisters drømme om “lebensraum” i et “racerent”, “arisk-nordisk” verdensimperium.

Havde Hitler vundet, var Koppel-familien sandsynligvis blevet udleveret til Gestapo.

For i Sverige lå der allerede lister på 60.000 kommunister og 100.000 jøder hos de nazi-sympatiserende politimyndigheder. Hestapo, som efterretnings-tjenesten kaldtes i folkemunde, overvågede, registrerede og aflyttede i stor skala. Tusinder var allerede tvangsbragt i særlige lejre.

Uden Den Røde Hærs og dens allieredes sejr over fascismen havde vi ikke fået chancen, og vi ville ikke have lært Thomas Koppel at kende som den store frygtløse og storhjertede politiske kunstner, han var.

Selvom jeg ikke kendte Thomas personligt – mødte ham et par gange i for-

bindelse med politiske møder, hvor Savage Rose spillede – vil jeg alligevel sige et par ord. Mit billede er, at Thomas var en sand menneskebroder, stor og frygtløs som en bjørn, men under overfladen fandtes ydmygheden og respekten for andre mennesker uanset deres hudfarve, tro, køn og status.

Thomas Koppel havde et stort hjerte, der bankede for arbejderklassen og alle undertrykte folk.

Det er en ægte ven af arbejderklassen

og alle undertrykte, som har forladt os.

Men Thomas Koppel vil leve videre i vore hjerter. Og i kommende generationer vil mindet om Thomas som en menneskebroder, en trofast og urokkelig ven af det internationale proletariet, lyse som et eksempel til efterfølgelse.

Frygtløshed – mod – ærlighed

Thomas lod sig også inspirere af en anden kæmpe: den amerikanske sportsmand og muslim Muhammed Ali. “The greatest”, den største mesterbokser, verden nogensinde har set, var ikke bare hårdtslående i ringen, men også elegant dansende omkring modstanderen – “Float like a butterfly, Sting like a bee”, som det elegant blev udtrykt om Alis boksekunst: *Flyver som en sommerfugl – stikker som en bi*. På samme

måde som de brasilianske fodboldstjerner og de sovjetiske ishockeyartister, da de vandt alt og forførte verden gennem ikke bare effektivitet, men frem for alt med en dansende, selvsikker stil, grænsende til det kunstneriske.

Den næsten jævnaldrende Thomas havde denne evne at til at flyve som en sommerfugl for i næste øjeblik at rette brodden mod de politiske ansvarlige, levere en uppercut, sige, hvad der skulle siges, sætte tingene i deres rette proportioner og gøre politiske modstandere svar-løse.

Det var også meningen med en kronik i Ekstrabladet, hvor Thomas Koppel og Annisette fremhævede Muhammed Alis eksempel.

Ali havde lige så frygtløst og helt naturligt nægtet at gøre militærtjeneste i Vietnam, som Savage Rose senere nægtede at spille for “our troops in Viet Nam”, som det kapitalistiske pladeselskab havde forlangt af dem. For Ali betød protesten mod Vietnam-krigen fængsel og fratagelse af alle hans menneskerettigheder. Men som Mesteren selv sagde: “I Ain’t Got No Quarrel With The VietCong ... No VietCong Ever Called Me Nigger.” * “*Jeg har intet udestående med FNL ... Ingen i FNL har nogensinde kaldt mig nigger.*”

Muhammed Ali kom ud af fængslet og generobrede titlen som verdensmester i sværvægtsboksning i en grim forestilling mod Joe Frazier, en anden søn af de afrikanske slaver i Amerika og hans modsætning både i ringen og uden for.

Mere end nogensinde er der brug for Thomas Koppels frygtløshed, for hans mod og ærlighed. Som Thomas selv siger i Budskab fra Græsrodderne:

“Vi kan ikke lade som ingenting. Vi må vise verden og os selv respekt. Værdighed. Livet er for smukt til at kaste i grams for en lille flok gangstere, der ikke forstår at værdsætte det.

Vi kan ikke vente på, at Socialdemokratiet gør det for os. Som de fleste demokrater i USA har flertallet af den socialdemokratiske folketingsgruppe ugenert stemt for krigen og dens forbrydelser hele vejen igennem, inklusive de

seneste udvidelser og forlængelser, uanset det klare befolkningsflertal imod.

Vi kan ikke forme vores krav, ønsker og drømme efter de realpolitiske muligheder i folketinget, det ville være selvundertrykkelse; vi må fremsætte vores krav og ønsker som det, de er, og så skabe den organisme, der kan virkelig gøre dem.

En stærk ny græsrodsbevægelse, der omfatter alle de frygtindgydende problemer, der plager folk i Danmark af enhver hudfarve og religion, kan betyde en helt ny inspiration – bryde den onde cirkel af angst og tvivl – og forvandle Danmark til en levende, aktiv, selvstændig organisme, der er i stand til at inspirere andre folk, vække ideer og optimisme og ikke som nu: vække afsky ...”

www.budskabfragraserodderne.dk

Vore dages magthavere forsøger at skræmme og lokke os til passivitet mod den “uundgåelige kapitalistiske udvikling”, for som de siger: Der findes “intet bedre alternativ”, og “vi har det jo godt”, “vi er rigest i verden”. Alt sammen er det en borgerlig livsløgn og den sikre død for menneskeheden, hvis udviklingen fortsætter.

For i virkeligheden findes der intet “vi” i Danmark. Og der findes alternativer: Kun i et socialistisk samfund kan Vi skabe et sandt fællesskab.

Krig i går – krig i dag

Tidligere – på den tid, da Thomas kom til verden – forsøgte verdens førende imperialistmagter, Anti-Kominternpagten, gennem terror, forbud, vold og åben aggressionskrig at påtvinge arbejderklassen og de undertrykte folk et åbent kapitalistisk verdensdiktatur.

De gjorde regning uden vært. Den kommunistiske Internationale, Komintern, ledet af det heroiske Sovjetunionens Kommunistiske Parti (bolsjevikkerne), bøjede ikke nakken, men opfordrede til modstand og organiserede den folkelige modstandsbevægelse og arbejderklassens væbnede sabotageaktioner, der i flere lande gik over i åben befrielseskrig mod Anti-Kominternpagtens fascistiske styrker.

Stalins Røde Hærs befrielseskrig mod de fascistiske euro-japanske aggressorer reddede verden fra at synke ned i et barbarisk, racistisk og mennes-

Martin Andersen Nexø og Bertolt Brecht - Thomas Koppels kampfæller

kefjendsk kapitalist-diktatur.

Vi ved jo, at Danmarks statsminister har et meget liberalt forhold til sandheden, hvad enten det gælder masseødelæggelsesvåben i andre lande eller den socialistiske revolution i Sovjet.

Det kom Anders Fogh Rasmussen med et eksempel på i december 2002 ved afslutningen af EU-topmødet i København, da flere hundrede millioner seere over hele kloden bevidnede statsministeren udtale følgende om resultatet af topmødet og optagelsen af en række centraleuropæiske, tidligere folkedemokratiske lande: “Dermed har vi lukket et af de mørkeste og blodigste kapitler i Europas historie.”

Udtalelsen blev fremsagt af Fogh som vært for EU-landenes præsidenter og statsministre den 14. december 2002 ved det afsluttende EU-topmøde i København.

Uden tvivl var statsministerens udtalelser rettet mod perioden fra befrielsen i 1945 og til 1989 – uden at en eneste redaktør eller journalist i de selvudnævnte “frie kapitalistiske medier” satte spørgsmål ved denne blodige løgn.

Statsministeren talte om perioden fra 1945 til 1989, altså “Jalta“-perioden (efter fredsforhandlingerne i Jalta mellem de tre store, Churchill, Roosevelt og Stalin, i 1945). Europa blev fra 1945 delt i en kapitalistisk og en folkedemokratisk del. Fakta er, at Jalta-perioden fra 1945 til 1989 var en af de fredeligste og mindst blodige i Europas historie.

Det er alle seriøse historikere enige om. Uanset hvad vi så ellers mener om udviklingen under den såkaldte kolde krig. Men statsministerens løgnagtige påstand forblev uimodsagt i de borgerlige medier. Ingen borgerlig redaktør eller journalist turde stille spørgsmål

ved denne blodige løgn. Det kunne jo skade karrieren at sætte spørgsmålstegn ved den borgerligt-reformistiske livsløgn om den “blodige” kommunisme. Men sandheden er, som sagt, at Jalta-perioden var den mest fredelige periode i Europas historie i nyere tid.

På den anden side er statsministerens troværdighed efter løgnene om Iraks “masseødelæggelsesvåben” og de berygtede antisemitiske lokums-tegninger i Jyllands-Posten ved at nærme sig Nyrup Rasmussens. Efter Nyrups efterløns-løftebrud, støtten til Bushs ‘krig mod terror’ og krænkende dumsmarte udtalelser om “muslimer i Danmark” afslørede S-formanden, at springet fra hans politiske forbillede Tony ‘The Poodle’ Blair til Bush ikke er langt.

I øvrigt har Fogh også Tony Blair som politisk forbillede.

Verden er lille.

Krig, terror, chauvinistisk hetz og vold i den “nye verdensorden”

Thomas Koppel forlod denne verden også under en brændende krig, besættelse og terror i Irak, i Palæstina og Afghanistan, mens de fascistiske krigsophidsende kræfter i “fædrelandet” ophidser til had mod andre folkeslag og kulturer, arrestationer og censur mod solidaritetsaktiviteter.

I den nye kapitalistiske verdensorden, som Amerikas Forenede Staters præsident George Bush proklamerede i 1991 efter opløsningen af den politisk og økonomisk kriseramte Sovjetunion, er masserarbejdsløshed, sult, krig og terror hverdagen for milliarder af mennesker.

Denne “nye verdensordens” herskere – olie- og industri-baronerne, de

dominerende finansoligarker, der ejer og kontrollerer alle betydende medier – suger hver dag profiterer ud af den internationale arbejderklasse som aldrig tidligere i klassesamfundets historie.

I medierne, som er kontrolleret af kapitalistiske mediefyrster, spredes en omfattende og modbydelig, chauvinistisk, nærmest dyrisk hetz mod ikke bare muslimer, men også mod kritikere og modstandere af USA's militære aggression og USA's/EU's udemokratiske "terror-love", og ikke mindst mod marxismen-leninismen, der nu har nået et foreløbigt højdepunkt med Europarådets anti-kommunistiske kampagne og Jyllands-Postens antisemitiske Mohammed-tegninger.

Muslimer sammenlignes med "kræfterceller", og kommunister kaldes "Lenins og Stalins sataniske efterfølgere" (David Trads (S)), som et dunkelt ekko fra en tidligere inkquisition. Som i 1930'ernes Europa og i 1950'ernes McCarthy-Amerika behøver bourgeoisiet sine hekse, sine syndebugge: "kættere", som skal forhøres, tortureres, dømmes, straffes og likvideres. Det ser vi i kz-lejren Guantanamo, i Irak og i Palæstina, hvor zionisternes politiske mord og terror fortsætter på snart tresindstyvende år. I Danmark arresteres nu solidaritetsaktivister, og internet-redaktører, der giver "husly" til Oprørs solidaritets-appel, beordres af politiet at indføre censur.

Det er desværre intet nyt. Vi kender til forfølgelsen af kommunister, jøder, romaer, sinti og andre "undermennesker" i 1930'ernes Amerika og Europa.

Mange havde forhåbninger om, at den tid var ovre. Men de mægtige kapitalistiske kræfter, der stod bag Hitler, har i dag endnu større magt, og Stalins Røde Hær findes her ikke til at forsvare os.

Alligevel er modstand den eneste vej. Modstand og solidaritet er den eneste menneskeverdige vej i Danmark, såvel som i Palæstina, Irak og Amerika. Socialismen er svaret på menneskehedens store udfordringer og problemer.

Socialismen er menneskehedens fremtid

Efter Anden Verdenskrig, da kapitalismen for alvor udfordredes af et andet konkurrerende samfundssystem, da

Europas og Amerikas kapitalister frygtede socialistiske revolutioner i lande som Frankrig og Italien, opstod en lignende situation, om end ikke så fremskredet, i Danmark som i flere andre lande i Europa.

Det kan være værd at mindes, hvad Stalin fremhævede i talen til de udenlandske gæster ved SUKP(b)'s nittende kongres i 1952 (som for øvrigt blev en af de sidste, han holdt):

"Tidligere tillod bourgeoisiet sig at spille liberalt, det forsvarede de borgerligt-demokratiske friheder og gjorde sig dermed populær hos folket. Nu findes der ikke et spor tilbage af liberalismen.

Nu eksisterer den såkaldte personlige frihed ikke længere. De personlige rettigheder indrømmes nu bare for dem, som har kapital, og alle øvrige borgere betragtes som menneskeligt råmateriale, som kun dner til at blive udbytet. Princippet om menneskers og nationernes ligeberettigelse er blevet trampet under fode, den er erstattet med prin-

cippet om fuldstændige rettigheder for den udbytende minoritet og retsløshed for den udbyttede majoritet af borgerne.

De borgerligt-demokratiske friheders fane er kastet overbord. Jeg tror at I – repræsentanter for de kommunistiske og demokratiske partier – bør løfte denne fane og føre den fremad, hvis I vil samle folkets majoritet omkring jer. Der findes ingen andre, som kan løfte den.

Tidligere blev bourgeoisiet betragtet som nationens overhoved, det forsvarede nationens rettigheder og uafhængighed og satte det over alt andet. Nu findes der ikke et spor af det nationale princip.

Nu sælger bourgeoisiet nationens rettigheder og uafhængighed for dollar (og Euro, min kommentar).

Den nationale uafhængigheds fane er kastet overbord. Det råder ingen tvivl om, at I, repræsentanter for de kommunistiske og demokratiske partier, bør løfte denne fane og føre den fremad, hvis I vil blive nationens ledende kraft. Det findes ingen andre, som kan løfte den."

Budskab på Banegården

Forleden blev Odense Banegårdsceneters facade øverst oppe forskønnet med et for en gangs skyld flot vedkommende reklameslogan. Men det var ikke det franske firma som ellers har monopol på meget af reklameopsætningen i Odense som stod bag.

Nej det var DKU- Fyn som stillede budskabet UD MED FOGH, HJEM MED TROPPERNE udformet som et banner gratis til rådighed, opsat øverst oppe som en information til Odenses borgere. Et aktuelt budskab efter Dan-

mark har optrådt som amerikanske marionetdukke for den 3-årige amerikanske besættelse af Irak, med omkring 500 danske besættelsestroppe. Et budskab om at det må have konsekvenser for Anders Fogh Rasmussen, at han og andre ulovligt sendte Danmark i krig og er ansvarlige for krigsforbrydelser og samtidig medansvarlig for muslimhetzen i Danmark.

Det er værd at huske på op til den internationale antikrigsdag den 18. marts.

Stanken fra svinestien

Der er sagt mange flotte ord om Thomas Koppel efter hans død. Hans fjender på højrefløjen følte sig tvunget til at dæmpe sig en kort stund. Kun nogle få angreb nåede avisernes spalter – til gengæld florerede de på de højreorienterede hjemmesider. På en af dem (www.punditokraterne.dk) skrev en professor i statskundskab, Peter Kurrild-Klitgaard, som også er tilknyttet den højreekstremerestøttede 'tænketaank' CEPOS, en anti-nekrolog fuld af løgne og nederdrægtigheder – ikke mindst om Thomas Koppel og det revolutionære DKP/ML i 80'erne.

Det fik Franz Krejbjerg til at svare følgende på hjemmesiden:

Som rabiater tilhænger af markeds-diktaturet fyrer Peter Kurrild-Klitgaard i tilsviningen af afdøde Thomas Koppel en hel stribe løgne af. Essensen af dem er fremført af Kurrild-Klitgaards bonkammerat Mikael Jalving i Berlingske Tidende. Her skal nogle af de groveste usandheder påpeges:

Thomas Koppel var ikke 'medstifter af DKP/ML', men sluttede sig til partiet senere. Han har aldrig været folketingskandidat.

PLO er internationalt anerkendt som palæstinenserens repræsentant og har aldrig været opført på hverken USA's eller EU's såkaldte terrorlister.

DKP/ML og Dagbladet Arbejderen modtog aldrig en rød øre fra Albanien. Efter kontrarevolutionen i 1991 forsøgte de nye magthavere at bilde verden ind, at Albanien Arbejdets Parti havde finansieret en hel stribe partier verden over, indbefattet DKP/ML. Det blev hurtigt demeteret, og i den stribe af skueprocesser mod tidligere ledende kommunister, som fandt sted, blev denne anklage aldrig rejst.

Savage Roses centrale dansksprogede plader, som udkom på Nexø Forlag, var hverken direkte eller indirekte finansieret af andre end deres fans. DKP/ML betalte ikke Savage Rose tilbage for noget ved at udgive pladerne i vort lille land, hvor ytringsfriheden også dengang havde trange kår. Nu er man gået over til at kaste den i fængsel – som bl.a. dommen over Frank Grevil viser.

Det må være nok om det faktuelle. Lige så underlødigt er resten af Kurrild-Klitgaards møgsprederi, de personlige anekdoter indbefattet, gravet frem fra hade-kabinetet.

Klaus Riis (Note 1) var formand for DKP/ML fra partistiftelsen i 1978 indtil 1997. Hans løst gengivne bemærkninger om Spies, Mærsk og kz-lejre var fremsynede. I dag kender alle navnet Guantanamo og det amerikanske kz-netværk kloden over, og alle kender Mærsk og A.P. Møllers nære samarbejde med amerikansk militær. For længst afdøde Simon Spies støttede som bekendt Glistrup i hans reaktionære felttog mod arbejderklassen og alt progressivt, som trækker sine spor frem til mafiaen af danske neocon-mænd og Guantanamo-støtter af i dag.

Og apropos fremsynethed: Efter Berlin-murens fald holdt Thomas Koppel ikke sit syn tilbage på den falske sang om fred og frihed, som ledsager markedsdiktaturet. Han skrev f.eks. sangen 'Lille Soldat'

*Hvor trommen slår for frihed
står pengemænd parat
Rådne mure falder
men løgnene består ...
Det' de stores sang om frihed
den gamle melodi
Det ny Europas hymne
er de små soldaters skrig*

Kort efter – mens sangen om evig fred, frihed og fremgang endnu fyldte medietæren – genlød Balkan af skrig i de første krige på vort kontinent siden 2. verdenskrig. Derpå fulgte den første Golf-krig. Det var 'den gamle melodi': krig, aggression, udplyndring af folkene.

Thomas Koppel har næppe kendt til Kurrild-Klitgaards eksistens – men han kendte stanken fra svinestien og gjorde sit til at muge ud ...

Franz Krejbjerg

Note1

Kurrild-Klitgaard skriver:

"Det var omtrent på dette tidspunkt (1982), at det lille partis store rovgænger, generalsekretær Klaus Riis, gjorde sig herostratisk bemær-

ket, da han for åben mikrofon og TV-kamera fortalte, at man i partiet forberedte sig på den væbnede revolution, men at dette sandelig også var nødvendigt, fordi Mærsk og Simon Spies byggede koncentrationslejre, hvori de ville internere arbejderklassen."

International demonstrationsdag 18. marts 2006

København

Kl. 12 fra den amerikanske ambassade. Herfra via den britiske ambassade og A. P. Møller (Esplanaden) til Christiansborg

Arr.: Nej til krig

Odense

Kl. 12 fra Banegårdspladsen.

Arr.: Nej til krig

Århus

Kl. 12 med start fra Klostervej.

Arr.: Århus mod krig og terror

Aalborg

Kl. 12 fra Gammel Torv.

Arr.: Aalborg Fredsaktion

Muhammed-sagen og ytringsfriheden i det borgerlige Danmark

Af Carsten Kofoed

Muhammed-sagen er ikke slut. Regeringen nægter stadig at undskylde - og lader som om den forsvarer 'ytringsfriheden'. Men hvordan står det egentlig til med den under kapitalismen?

Selvom sagen om Mohammed-tegningerne ikke handler om ytringsfrihed, sådan som krigsforbryderregeringen og alskens racister, chauvinister og islamofobere påstår, så kan det alligevel være formålstjenligt at benytte lejligheden til at sige et par grundlæggende ting om ytringsfriheden i det kapitalistiske Danmark – ikke mindst set i lyset af, at stort set alt og alle, tilmed erklærede socialister og revolutionære, sværges til den såkaldte ytringsfrihed som noget helligt og absolut, som noget, der nærmest fremtræder i sin mest udviklede form i det borgerlige Danmark.

Regeringen og hele rækken af reformister og pseudosocialister i Folketinget er enige om, at den danske regering ikke kunne undskylde på Jyllands-Postens vegne, fordi regeringen ikke kontrollerer den danske presse, siger de. Men er der virkelig ikke mere at sige til det?

Hvis man blot har læst det mest elementære af Karl Marx, en af den videnskabelige socialismes grundlæggere, så ved man, at der i dagens Danmark som i alle kapitalistiske samfund findes to store antagonistiske samfundsklasser, borgerskabet og arbejderklassen, og at

borgerskabet besidder den økonomiske og dermed politiske magt i et kapitalistisk samfund.

I det lys er Jyllands-Posten, som tilmed er den avis, der mest massivt har bakket regeringens politik op, på ingen måde uafhængig. Den er en megafon for borgerskabet, ja tilmed de allermost reaktionære dele af dette. Avisens egentlige formål er således ikke at bringe ”nyheder” eller ”sandheden” til det danske folk, men at sprede borgerlige og reaktionære synspunkter i hele den danske befolkning.

Hvis man anlægger denne betragtning, som er den reelle virkelighed, så bliver kravet om en undskyldning fra den borgerlig-reaktionære krigsforbryderregering, den politiske repræsentant for borgerskabet, mere forståelig.

Lenin om ytringsfrihed

Denne klassevinkel har de reformistiske partier i Folketinget selvfølgelig ikke fremhævet af den simple grund, at de ikke er klassepartier, at de ikke har en marxistisk opfattelse af staten, af demokratiets og dermed af frihedsrettighedernes klassekarakter osv.

”Ja til ytringsfriheden,” erklærede eksempelvis Enhedslisten om den såkaldte ytringsfrihed i det borgerlige Danmark den 13. februar (1). Den 24. februar mærkede de rød-grønne på deres egen krop de konkrete og klare

grænser for den borgerlige klassestats ytringsfrihed (2). Da fik Enhedslisten ligesom andre organisationer fra sin hjemmeside fjernet Oprørs appel om støtte til befrielsesbevægelserne FARC og PFLP, som borgerskabet og dets krigsforbrydere kalder ”terrororganisationer”. Så meget for ytringsfriheden i den borgerlige klassestat.

Men hvad siger marxismen egentlig om ytringsfriheden under kapitalismen?

En af marxismens store teoretikere er Lenin, der i 1917 stod i spidsen for verdens første socialistiske revolution. I sin tale til Kommunistisk Internationales 1. kongres i marts 1919 sagde Lenin følgende om ytringsfriheden:

”Trykkefrihed” er ligeledes en af ”det rene demokratis” hovedparoler. Også her ved arbejderne – og socialister verden over har millioner af gange erkendt – at denne frihed er et bidrag, så længe de bedste trykkerier og de største papirlagre er i kapitalisternes hånd, så længe kapitalens magt over pressen består, en magt, som overalt i verden fremtræder med des større skarphed og kynisme, jo mere udviklet demokratiet og det republikanske system er, som for eksempel i Amerika. Skal der erobres virkelig lighed og virkeligt demokrati for de arbejdende, for arbejderne og bønderne, må kapitalen fratages sin mulighed for at hyre skribenter, købe forlag og bestikke aviser, og hertil er det nødvendigt at bryde kapitalens åg, at styrte udbytterne og nedkæmpe deres modstand.

”Frihed” har for kapitalisterne altid været de riges frihed til at berige sig og arbejderne frihed til at dø af sult. Trykkefrihed er for de rige frihed til at bestikke pressen, frihed til at bruge rigdommen til fabrikation og forfalskning af den såkaldte offentlige mening. ”Det rene demokratis” forsvarere viser sig i praksis at være forsvarere af det mest beskidte og korrupte system, som giver rigmænd magten over massemedierne.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Palæstinensiske politiske fanger forbereder sultestrejke

De viser sig at være folkebedragerere, som med plausible, kønne og helt igennem falske ord afleder folket fra den konkrete historiske opgave at befri pressen for dens slavebinding til kapitalen. Virkelig frihed og lighed kommer med den orden, som kommunisterne er ved at skabe, og som ikke giver mulighed for at berige sig på andres bekostning, ikke giver objektiv mulighed for, hverken direkte eller indirekte, at underkaste pressen pengemagten, ikke bliver en hindring for, at enhver arbejdende (eller grupper af arbejdende, uanset størrelse) har og også realiserer lige ret til at bruge samfundets trykkerier og samfundets papir.” (3)

Dette er ikke bare marxismens grundlæggende opfattelse af ytringsfriheden under kapitalismen, men også en ramrende karakteristik af den bedrageriske rolle, som ”demokratiets” og ”ytringsfrihedens” forsvarere på venstrefløjen spiller i konsolideringen og bevarelsen af kapitalens og aviser som Jyllands-Postens ret til at lyve og bedrage over for den almindelige befolkning og herved forlænge deres kapitalistiske udbyttersamfund.

*Frit Irak Blog
28. februar 2006*

Noter:

1. Ja til ytringsfrihed og tolerance - Nej til dansk racisme og politisk islamisme, Enhedslisten, www.enhedslisten.dk, 13. februar 2006.
2. Appel fjernet fra Ytringsfrihed.nu, Enhedslisten, www.enhedslisten.dk, 24. februar 2006.
3. V.I. Lenin: Kommunistisk Internationales Første Kongres, 2.-6. marts 1919, Udvalgte Værker, Bind 11, Forlaget Tiden 1983, s. 212.

Kredsen er sluttet

Den lille trotskistiske venstrefløjsorganisation Internationale Socialister går ind i Enhedslisten

På deres landsmøde i begyndelsen af marts har Internationale Socialister (IS) besluttet, at de gerne vil med i Enhedslisten. For IS afsluttes mere end 20 års historie som fraktionen uden parti. Ambitionen om at opbygge et egentligt masseparti med forbillede i det britiske Socialist Worker's Partys forsøg herpå står dog stadig som den egentlige opgave.

”Beslutningen betyder, at IS’ medlemmer individuelt melder sig ind i Enhedslisten og aktivt deltager i Enhedslistens lokalafdelinger, studenternetværk og diverse udvalg. IS’erne vil bidrage til Enhedslisten med aktivisme, marxistisk teori og antikapitalistiske holdninger. IS fortsætter som selvstændig organisation med egne møder og udgiver fortsat Socialistisk Arbejderavis,” udtaler IS i en pressemeddelelse den 10. marts 2006.

Efter en kort periode i 90’erne, hvor man anbefalede at stemme på SF, har IS ved de sidste par valg mere og mere aktivt støttet Enhedslistens kandidater. Den nye udvikling med direkte medlemskab kommer derfor ikke uventet.

”At gå ind i Enhedslisten i dag er altså at indtræde i et parti, som bedst kan beskrives som centrisk med stærke venstrereformistiske og parlamentariske kræfter. Et parti, der taler og skriver revolutionært internt og udadtil er reformistisk og tilpasset folketing, medier og de store organisationer. Men et parti, som bevæger sig og i særdeleshed trækkes af bevægelsen til venstre i dagens Danmark.”

”Vi går ind i Enhedslisten, fordi vi tror på, at vi kan være med til at få Enhedslisten til at realisere sit potentielle vælgermæssigt, som parti og i bevægelsen. Vi tror på, at Enhedslisten

har et vælgerpotentiale på mindst 10 %.” (Fra Jakob Nerups debatoplæg til IS september 2005).

Forestillingen om, at IS kan udløse Enhedslistens potentiale, fremstår lidt illusorisk, selv i IS’ egen debat, og der er i praksis meget lang vej fra Enhedslistens legalisme til IS’ tidligere åbne støtte til Iraks modstandskamp.

I Århus-sumpen meldte en foregangsgruppe sig ud af IS og gik ind i Enhedslisten allerede tilbage i 1997. Siden er denne gruppe blevet fuldstændig opslugt af Enhedslisten, og spørgsmålet er, om ikke den samme skæbne vil overgå IS.

-fsk

28.juli - 6.august 2006

Hundreder af unge fra hele verden vil samles i Nordsjælland - for at lave verden om.

**International Ungdomslejre
mod fascisme og imperialism**

Det foreløbige politiske og kulturelle program er ved at være klart -

Løbende info på
www.iul2006.net

Lejren holdes på Isterød Efter- og Højskole. Deltagerpris 995,- kr. for hele perioden (inkl. måltider). Børn 6 - 13 år 500 kr. Børn under 6 gratis.

Få tilsendt elektronisk Nyhedsbrev – tilmelding på e-mail:

iul2006@yahoo.dk

USA og Iran bag sekteriske myrderier

Den såkaldte politiske proces i Irak er død. Tre måneder efter parlamentsvalget i december 2005 er der stadig ikke etableret en ny irakisk "regering". Det er også ligegyldigt, for i dag findes der kun én væsentlig kamp i Irak: Besættelsesmagten og kollaboratorerne imod modstandsbevægelsen, der ledes af Iraks største parti, det af besættelsesmagten ulovliggjorte Baath-parti. Modstandsbevægelsens mål er et frit, forenet og demokratisk Irak.

Bag de sekteriske myrderier på henholdsvis arabiske sunni- og shiamuslimer står USA og Iran, der spiller det sekteriske kort for dels at drive de forskellige etniske og religiøse grupper i favnen på deres respektive kollaboratorer og dels at opsplitte Irak for at svække det i regionen. Mens amerikanerne og iranerne har modsætninger som det iranske atomprogram og i forhold til det nye marionetstyres sammensætning, er de forenet i bekæmpelsen af modstandsbevægelsen og er kilden til den sekteriske vold i Irak.

Carsten Kofoed

Jeppe - hvad nu?

Bolig- og hjemløs, tidligere omtalt i KP i en årrække, er pt. uden fast kontakt til nogen sagsbehandler på Baldersgade Socialcenter. Der foregår for tiden omlægninger på Familie- og arbejdsmarkedsafdelingen, hvor han er tilskrevet.

Da dette kan tage et par måneder må han stadig sove på herberger, og hvor plads gives, - men han havde før dette skete kontakt til en sagsbehandler på boliganvisningen, centret, og der talt om mulighederne for en lejlighed.

Da mange foruden Jeppe er i en lignende situation, er udsigterne ikke de bedste, - og da livet på gaderne har hårdet Jeppe til modgang, - og han stadig har en del optimisme i behold, kan der kun komme medgang:

At denne ville bibringe hans højeste ønske, - en lejlighed.

NB
Nørrebro

CEPOS: Tænketank eller tanketom?

Jeg så Deadline (13.3.2006, 22.30), hvor Martin Ågerup (CEPOS) og Georg Metz (Information) var i studiet med Kurt Strand.

Cepos-Ågerup

Man diskuterede tænketanke, men samtalen var en tynd kop te. Metz fik næsten intet sagt, fordi Strand især henvendte sig til Ågerup. Han var dog inde på noget rigtigt, da han påstod, at CEPOS snarere er en lobbyvirksomhed for DI end en upartisk instans.

Det blev afvist af Ågerup med den begrundelse, at fordi CEPOS ikke bare fremlagde forslag, som blev vel modtaget af erhvervslivet, men også mødte kritik blandt erhvervsfolk, så var CEPOS uvildig! Anderledes kunne man næppe forstå ham, skønt han udtrykte det mere konkret, end jeg har gjort det her, dvs. med to konkrete eksempler på forslag.

Påvirket af den megen snak om spin er mit spørgsmål: Var det godt eller dårligt spin fra Ågerups side? Thi intelligent kan de fleste spinkyndige vel indse, det ikke var, da man jo må vurdere, om forslagene generelt og samlet set gavner erhvervslivet og Dansk Industri mere end andre grupper, for at kunne udtale sig om CEPOS' uvildighed eller mangel på samme.

Hvis man til gengæld mener, det var godt spin, må man jo mene, det kan sælges til "det store dumme flertal" eller dem, der normalt spindes til ære for. Er det mon dem, Ågerup henvender sig til kl. 22.30?

Per H. Christiansen
Dalskrænten 50
3600 Frederikssund

Thomas Koppel

komponisten, forfatteren, pianisten,
døde fra os i en alt for tidlig alder.

Hans virke i det musikalske med Savage Rose,
- og i privatlivet med gruppens sangerinde, - Annisette,

løftede musikken og sangen
op i højder, som næppe hørt før.

Deres brændende engagement

for at ændre vor klodes og menneskets tilværelse
under den grådige og smudsige kapitalisme,
er ikke set lige hos noget musikalsk ægtepar.

Aldrig undslog de sig for at indgå i denne store,
- og på sigt, - sejrige kamp.

Thomas Koppel beherskede også en anden kunst,
- skriftens, - hvilket kom til udtryk i hans

Budskab fra Græsrodderne, -
Igen ingen slinger i valsen

for at ændre og forbedre vilkårene for småkårsfolk
og undertrykte under magthavernes tyranni.

- Al ære og respekt for Thomas Koppel.

Bjørn

Franske slavekontrakter

Arbejdsløse behandles som hunde - den sociale baggrund for den franske ungdoms og arbejderes massive protest

økonomisk vækst og bekæmpelse af arbejdsløsheden.

Med gennemførelsen af først CNE i august '05 og CPE i februar '06 har han ikke just vist nogen tæft for dialog, hverken med ungdomsorganisationer eller fagforeninger, men det kan være, at det, han har lært af den danske regering, er, at det ikke kan betale sig med dialog. Når først loven er vedtaget, skal der ret meget til at ændre den.

Villepin skilte

Ungdom og fagforeninger i Frankrig er i oprør over premierminister Villepins forsøg på at fjerne ansættelsessikkerheden for unge under 26. Et angreb, der også beskærer mulighederne for at få en bolig og for at låne og et led i et omfattende angreb på det franske arbejdsmarked. Protesterne øges, og PCOF, Arbejdernes Kommunistparti i Frankrig, maner til kamp.

Midt i februar gik hen ved en halv million franske arbejdere og studerende på gaden i 160 demonstrationer for at protestere mod CPE (Contrat Première Embauche), en lov om ansættelseskontrakter, der giver virksomhederne ret til at fyre unge under 26 uden begrundelse i de første to år af ansættelsen.

Presset af faldende bruttonationalprodukt, stigende underskud på handelsbalancen og en ungdomsarbejdsløshed på 23 % lovede lederen af Frankrigs centrum-højre regering Dominique de Villepin ved sin tiltræden sidste år i juni en 'social dialog' som et af midlerne til

med at have lært af 'det danske arbejdsmarkeds fleksibilitet'. For at få angrebet på ansættelsessikkerheden – som ellers har været et kardinalpunkt på det franske arbejdsmarked – til at glide ned, startede han forsigtigt med de små virksomheder. Og da det gik, er han nu fortsat med de unge, garanteret med et godt tilbud til 'seniorene', og planen er så efterfølgende at udvide angrebet til at gælde hele det franske arbejdsmarked. Ja, metoderne kender vi jo desværre alt for godt!

Det er dog ikke sikkert, at det går så nemt. Demonstrationernes omfang har været stigende, siden loven blev forelagt. Den franske studenterorganisation UNEF rapporterer 8. marts om 38 universiteter, der stemmer for strejke, den 9. marts om 45 universiteter i strejke og den 13. marts om 50 universiteter (af 88) i strejke og mobilisering på 63 uddannelsessteder. L'Humanité skriver 2. marts, at 63 % af franskmændene ikke tror på, at CPE vil sænke ungdomsarbejdsløsheden, og 67 % vil ikke

have den type kontrakter for hele arbejdsmarkedet. I en meningsmåling 9. marts opfordrer 55 % regeringen til at trække loven tilbage.

Efter den 7. marts fik vi endog en flig af historien i de danske aviser. Det ansatte universitet Sorbonne var blevet besat, og politiet gik til angreb på besættterne med tåregas. 80 % af de unge erklærer sig nu som modstandere af CPE. At de unge er så aktive, er let at forstå, når reglerne er sådan, at det er umuligt at låne penge i banken eller få underskrevet en huslejekontrakt, hvis man ikke har en sikker ansættelse.

PCOF, Arbejdernes Kommunistparti i Frankrig, kalder til forøget mobilisering til protesterne den 16.-18. marts og kalder til samling i kamp mod neoliberalismen, som CPE er udtryk for. CPE skal trækkes tilbage.

Vil protesterne blive kædet sammen med antikrigs-demonstrationerne den 18. marts? Vil gløderne tænde et bål? Under alle omstændigheder er det endnu en pind til imperialismens ligkiste.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Hvor er fagbevægelsen?

De offentlige arbejdsgivere i Tyskland kræver 40 timers arbejdsuge, hvilket vil sige to timers yderligere udbygning om gange samtlige ansatte UDEN een lønkroner mere i udgift.

Den er dygtig. Den er mærkbar. Det er rigtig mange ekstra, gratis timers udbygning.

Hvem ville for ti år siden have troet, at de ville kunne slippe af sted med sådan et krav, selvom det var forholdene for de østtyske offentligt ansatte. De slap af sted med det!

Den franske regering kræver, at unge under 26 år indenfor de første to års ansættelse skal kunne fyres uden begrundelse! Argumentet er, at det vil skabe flere arbejdspladser. Hallo, er der nogen hjemme. Siden hvornår har fyringer skabt flere arbejdspladser?

Politiske kredse i Sverige har fremsat nøjagtig samme forslag.

I Danmark har vi en rekordlav arbejdsløshed på "blot" 139.600. Ifølge Danmarks Statistik er det den laveste i 30 år! Statistik er så køn. Cifrene henviser til antallet dagpengemodtagere, som sænkes ligefrem proportionalt med udstødningen fra dagpenge til kontanthjælp. Selv det officielle Danmark har anerkendt, at der går omkring 900.000 personer rundt i den arbejdsduelige alder UDEN et arbejde. Så snakker vi om en helt anden sammenlignelig rekord: Nemlig arbejdsløsheden i 30'ernes Danmark. Bankernes topøkonomer er ikke engang nervøs for, at den lave arbejdsløshed kan bruges til at presse lønnen op:

- Så vil firmaerne blot true med at flytte.

Mindst 7.000 hovedsageligt unge ledige på kontanthjælp læner sig sørgmodigt op af en anden trist sammenligning: Nazitysklands arbejdslejre. 414 kommunale projekter kombineret med 250 kommunale aktiveringsfabrikker – som de så smukt kaldes – stiller dagligt

**Det går strygende i EU.
Den fastsatte Agenda 2010
fra Lissabon - at EU i 2010
skal være den mest konkurrenedygtige magt på kloden - skal opfyldes**

Faglig kommentar

mindst 7.000 kontanthjælpsmodtagere til rådighed overfor både offentlige som private arbejdsgivere. Løn: 0 kr.; men du undgår at få frataget din kontanthjælp.

Unge under 25 skal selvfølgelig have mindre i kontanthjælp, ligesom de unge dagpengeberettigede kun skal have udbetalt 50 pct. Det gennemførte den socialdemokratiske ledet regering, hvorfor den nuværende har svært ved at se, hvorfor de ikke er villige til at udvide ordningen til alle under 30.

Det går sandelig strygende i EU! Den fastsatte *Agenda 2010* fra Lissabon-topmødet, der slog til lyd for, at EU i 2010 skulle være den mest konkurrenedygtige magt på kloden, bestræbes på opfyldelse. Udbygningen af tredje verdens lande er en metode; men den afgørende er udbygningen af den hjemlige arbejdskraft, hvilket for EU's vedkommende vil sige den europæiske arbejderklasse.

Hertil spiller Bolkestein-direktivet en afgørende rolle. For få uger siden vedtog parlamentet dokumentet, som ganske vist på mange måder optræder sløret, men netop af samme grund er farligt, da indholdet først afdækkes, når præcedens er fastslået af EF-domstolen. Konsekvenserne er en ultraliberal markedsstyring på tværs af EU-landene på vigtige områder som transport, kultur, uddannelse, vandforsyning, energi med meget mere. Man skønner, at det vil omhandle 70 pct. af Europa's økonomi.

For nu at skildre betingelserne i dagens Danmark/EU, så taler følgende lille historie – helt uafhængigt af Bolkenstein – sit eget tydelige sprog:

To butikker i Valby bliver i øjeblikket renoveret og ombygget af især tyske bygningsarbejdere, der må nøjes med 55 kroner i timen., oplyser TIB-København på deres hjemmeside. En gennemsnitlig arbejdsdag på minimum 12 timer (med en times pause) i syv dage om ugen! Der er hverken skur, bade, frokost eller omklædningsmuligheder.

Ifølge tyskerne er mulighederne for at få arbejde i Berlin og omegn så dårlige, at de ikke har set andre muligheder end at tage til udlandet.

- De er bange for at organisere sig og frygter at miste deres arbejde, hvis de stiller krav om bedre forhold. Vi finder det helt forkasteligt, at mennesker tvinges til at arbejde under så dårlige vilkår, redegør TIB-KBH.

Bunden er ikke nået endnu. Erhvervslivet – specielt byggebranchen og landbruget – lugter virkelig guld, når adgangen til de østeuropæiske arbejdere for alvor bliver åbnet. Hertil er fjernelsen af den såkaldte østaf-tale virkelig gunstig. Det er der ikke udsigt til lige med det samme, men forligspartierne (heriblandt SF) bag aftalen ser ud til at slække så meget på den, så det fremover vil være muligt at komme ind i Danmark uden nogen individuel registrering, så længe virksomheden blot er forhåndsgodkendt. Forslaget har fået en blandet modtagelse i fagbevægelsen. Uanset dette vil det gøre det betydeligt lettere at få udenlandsk arbejdskraft her til og på legal vis underbetale dem vildt.

Ifølge Beskæftigelsesministeriets tal var der i januar 2006 i alt 3.655 aktive arbejdstilladelser for østeuropæere, og kun 75 procent af disse arbejder i firmaer, der er dækket af en overenskomst.

Med andre ord så er der nok at tage på. Hvor er fagbevægelsen henne?